

תת"ע (תל אביב) 10564-05-22 - מדינת ישראל נ' השאם חסן

בית המשפט לתעבורה תל אביב

תת"ע 10564-05-22 מדינת ישראל נ' חסן
תיק חיצוני: 50123413986

לפני כבוד השופטת מגי כהן

מאשימה
נגד
מדינת ישראל

נאשמים
השאם חסן

החלטה

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ללא חגירת חגורת בטיחות, עבירה מיום 8.2.21.

2. ביום 26.4.21 המבקש הגיש בקשה להישפט תוך שמציין בבקשה כי כתובתו משהד ת.ד. 214". ישיבת הקראה נקבעה ליום 2.6.22, אך המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי ופסילה על תנאי.

2. בבקשה מיום 27.11.24 טען המבקש, כי לא קיבל כל הודעה בדבר כתב האישום שהוגש נגדו/או הזמנה לדיון, וכי מאישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט עולה כי דבר הדואר 'לא נדרש' אולם המבקש עוקב באופן סדיר ותקין וחיכה לקבל דואר שלא הגיע. לטענת המבקש מתגורר בפזורה הבדואית ומחזיק ת.ד בבאר שבע לצרכי קבלת דברי דואר, אך לא קיבל כל הודעה בדבר זימון לדיון. עוד טען המבקש כי לו 12 ילדים ואמצעי התחבורה היחיד שבידו הנו רכבו ושליטת רישיונו עלולה לפגוע בו קשות.

דיון והכרעה

3. על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט
עמוד 1

ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

4. בענייננו, כפי שעולה מאישור המסירה שצורף לבקשה ומצוי בתיק בית המשפט, הזמנה לדין נשלחה לכתובת אותה מסר המבקש לצרכי קבלת דברי דואר, משהד ת.ד. 214, וחזרה ביום 16.2.22 בציון 'לא נדרש'.

כאשר הזמנה לדין נשלחה בדואר רשום לכתובת שהוא ציין בבקשה להשפט וחזרה בציון "לא נדרש" חלה חזקת המסירה (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018), פסקה 42; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2009)).

המבקש לא הוכיח, ולא הציג כל ראיה, כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א. לתקנות סדר הדין הפלילי. וראו רע"פ 2575/17 **רוני גיאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.2017); וכן עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018), כב' השופט ערן קוטון -

"כפי שהובהר לעיל, ההזמנה לדין חזרה בציון הערה - "לא נדרש". מכאן שהיה על המערער להוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מקבלתה. המערער לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, משכך רשאי היה בית משפט קמא לראות במערער כמי שהוזמן לדין כדין, לראות בו כמי שמודה בביצוע העבירה המיוחסת לו, ולהרשיעו בהיעדרו."

בנסיבות אלה המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו, וודאי לא בסיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדין.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

5. על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת**

ישראל(פורסם בנבו, 16.12.2015).

בענייננו, המבקש לא העלה כל טענה לעניין עיוות דין, לא נטענה טענה ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין.

**6. לאור האמור לעיל הבקשה נדחית.
המזכירות תשלח העתק מהחלטתי זו לצדדים.**

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"ה, 22 ינואר 2025,
בהעדר הצדדים.